

Destructie van de ranzige vuilnisproductie tegen de profeet van de moslimnatie - deel IV

De twijfels omtrent het islamitische strafrecht

De geliefde profeet Mohammed (vrede en zegeningen zij met hem) had niet alleen theologische en ethische hervormingen doorgevoerd, maar hij implementeerde ook juridische regels om de mensheid te voorzien van een bescherming in vijf waarden: religie, leven, verstand, nageslacht en eigendom. De geliefde profeet had een nieuwe maatschappij en een overheid opgericht in Madina. Hij was de leider van deze staat. Dit juridische systeem stelde op de Koran en Sunna. Het is een universeel systeem dat ten alle tijden toepasbaar is, maar dit juridische systeem bestaat tegenwoordig grotendeels alleen in theorie. Wat betreft de toepassing hiervan, dit is hedendaags niet mogelijk, omdat er geen legitieme staat bestaat die dit juridische systeem adopteert. Slechts een heel klein onderdeel van dit juridische systeem is het islamitische strafrecht.

Het strafrecht van de islamitische wetgeving doelt als volgt op de bescherming van de bovengenoemde vijf waarden:

1. Doodstraf voor afvalligheid ter bescherming van de religie.
2. Doodstraf voor moord ter bescherming van het leven.
3. Straf voor bedwelmende middelen ter bescherming van het verstand.
4. Straf voor overspel en aantijging ter bescherming van het nageslacht.
5. Straf voor diefstal en roverij ter bescherming van het eigendom.

De uitvoering van het islamitische strafrecht is strikt verbonden aan een ingewikkeld juridisch proces, zoals dat nu het geval is voor het strafrecht van de moderne natiestaten. Er zijn heel veel eisen en regels die een cruciale rol spelen in dit juridische proces. Sommige mensen danken de afschrikkende maatregelen van het islamitische strafrecht af door ze onder andere te bestempelen als ouderwets. Zij gebruiken meestal de term modern om indruk te maken en vergeten tegelijkertijd dat een groot deel van de hedendaagse wetgevingen een derivatie is van de vroege juridische systemen. Niet alles wat oud is, hoeft per definitie kwalijk te zijn, zoals dat iets wat modern is niet per se onschadelijk hoeft te zijn. Een ander bezwaar tegen het islamitische strafrecht is dat deze maatregelen extreem en wreed zijn. Zulke beweringen zijn subjectief en verschaffen geen fundering. De inspiratiebron van deze bezwaren is niet het verstand of de logica, maar de heersende emoties en lusten.

In de eerste instantie lijkt de bewering met betrekking tot de vermeende excessiviteit en wreedheid van het islamitische strafrecht plausibel, maar in de werkelijkheid is het niets anders dan demagogie en zinsbegoocheling. Het ideaal zou zijn dat er helemaal geen strafrecht bestond, maar de genetische aanleg van de mens vereist enige vorm van dwangmaatregel. De nature van de mens heeft noodzakelijkerwijs behoefte aan controle, maatregelen en juridische sancties die een afschrikkende werking hebben. Deze maatregelen en sancties hebben bijmaken en zijn daarom altijd onlosmakelijk verbonden met een bepaalde hoeveelheid wreedheid en leed. Een bepaalde wet van het strafrecht is gebaseerd op het perspectief dat men heeft over het strafbaar feit. De strengheid van de wet is evenredig aan de ernst van de wetsovertreding. Dientengevolge is de kritiek op de strafwet welke gebaseerd is op de ernst van het delict, een ondoordachte daad. Het strafrecht is namelijk conditioneel. Celstraf en opsluiting worden tegenwoordig als een doodnormale straf gezien, maar het kan zijn dat men dit over een eeuw als gruweldaad opvat. Een uitspraak of daad waar niemand in Nederland naar omkijkt, kan in een ander land aanleiding zijn voor de doodstraf. Elke verstandige persoon snapt dat het strafrecht van een bepaald volk vorm krijgt conform de levensbeschouwing en moraalfilosofie van dat volk en niet op basis van de mening van een willekeurige buitenstaander die niets te maken heeft met de waarden en normen van dat volk. Het islamitische strafrecht hoeft niet te stroken met de moderne grondwetten of de Europese mensenrechten, want niet iedereen heeft dezelfde levensbeschouwing en moraalfilosofie. Alles over een kam scheren zal daarom in dit geval averechts uitpakken. Deze kromme benaderingswijze - dus dat iedereen dezelfde levensbeschouwing en moraalfilosofie moet hebben - resulteert in een mystificatie omtrent het islamitische strafrecht. Op basis van deze valse weergave der dingen permitteert men zich om de islam aan te vallen en, sterker nog, als gevolg hiervan worden Westerse moslims gemarginaliseerd, terwijl de moslims juist de toepassing van het islamitische strafrecht in deze status quo niet appreciëren.

Wat betreft de vermeende excessiviteit en wreedheid in het islamitische strafrecht, dit is gesteld op basis van een simplistische optiek. Degene die zelfs een basiscursus heeft gevolgd in het islamitische strafrecht zal weten dat de ogenschijnlijke wreedheid is bedoeld voor een afschrikwekkend en afstotend effect. Dit dient als een pedagogische en preventieve maatregel

in plaats van een wraakactie of vergelding voor wat al heeft plaatsgevonden.²⁰ De volgende aandachtspunten wijzen dit feit uit:

1. Voor adulterium is lapidatie voorgeschreven in het islamitische strafrecht alsook in het Oude Testament. Dit is ongetwijfeld een dreigende en afstotende maatregel, maar om deze wet toe te kunnen passen, moet er onder andere zijn voldaan aan de rechtsgeldige getuigenis van vier betrouwbare getuigen die het overspel met blote ogen in alle helderheid hebben zien gebeuren. Bij één kleine onenigheid of tegenstrijdigheid in de getuigenis wordt de getuigenis ongeldig verklaard en de getuigen worden bestraft, omdat de getuigenis in dat geval wordt beschouwd als een aantijging. Als de hoeveelheid van vier getuigen niet wordt bereikt, dan worden de getuigen veroordeeld tot misdadigers en krijgen een sanctie opgelegd.
2. Voeg hieraan toe het verbod op het bespioneren van andermans zonden en het schenden van de privacy. Het is ten strengste verboden om mensen te bespioneren. Dit wordt *tajassus* genoemd in de Koran en is ten strengste veroordeeld.
3. Een andere manier voor de uitvoering van lapidatie is schuldbekentenis, maar dit komt bijna nooit voor. Mocht het zich toch voordoen, dan is de rechter plichtig om deze bekentenis in de eerste instantie te negeren door de overspelige te adviseren om berouw te tonen. Als lapidatie uiteindelijk toch legitiem wordt door de aanwezigheid van vier betrouwbare getuigen of een definitieve schuldbekentenis, dan is het nog steeds niet zo dat de aanleiding voor de lapidatie louter het overspel is. De voorwaarde voor lapidatie is dat de overspelige zijn of haar misdaad in het openbaar heeft gedaan, zodanig dat hij een bijdrage heeft geleverd aan de verspreiding van ontucht in de maatschappij. Als dit niet het geval zou zijn, dan waren de vier getuigen überhaupt niet in staat zijn geweest om zijn misdaad in alle helderheid te bezichtigen. Dit grensoverschrijdende bederf kan alleen rechtgezet worden met een waterdichte kuur die een afschrikkend effect heeft.
4. In het islamitische strafrecht staat het principe om twijfelgevallen te ecarteren, centraal. De rechter dient de bestraffing van de verdachte zelfs bij de kleinste ambiguïteit ongedaan te maken. Dit is gebaseerd op de hadith die neerkomt op: *“Neutraliseer het strafrecht voor de moslims door twijfels in acht te nemen. Als jullie*

²⁰ Ramadan al-Buti, *‘alā ʿarīq al-‘awda ilā al-islām* (Beiroet: Mu’assasa al-Risala, 1981), p. 87-133.

een uitweg kunnen vinden, laat hem dan gaan. Het is beter voor de rechter dat hij een fout maakt door hem te vergeven dan dat hij een fout maakt door hem te bestraffen.”²¹

Voorbeelden voor de uitvoering van dit principe komen veelvuldig voor in de islamitische geschiedenis sinds het tijdperk van de geliefde profeet. Bovendien spelen de omgevingsfactoren ook een rol. Een dief wordt bijvoorbeeld in economische malaise niet bestraft op basis van de reguliere strafwetten.

5. Er zijn heel strenge eisen voor de geldigheid van de getuigenis. De getuigen moeten vroom en rechtvaardig zijn. Als een getuige bijvoorbeeld ooit is gezien met alcohol, dan wordt zijn getuigenis niet aanvaard.
6. Bij de doodstraf voor moord wordt de claim van de bloedeigenaar in acht genomen. Als de familie van de vermoorde persoon de moordenaar vergeeft, dan is het aan de rechter om de doodstraf in dit geval ongedaan te maken. Een alternatief is dan bijvoorbeeld een dwangsom opleggen.
7. De doodstraf van de afvallige wordt ook ongedaan gemaakt als de afvallige berouw toont en terugkeert tot de islam. Bovendien is de rechter verplicht om een geleerde te benoemen die de afvallige bewijst dat de islam de ultieme waarheid is. De afvallige krijgt ook voldoende denktijd om zijn beslissing te heroverwegen.
8. Amputatie voor diefstal wordt pas uitgevoerd als het voldoet aan bepaalde eisen, zoals dat het gestolen voorwerp een bepaalde minimumwaarde moet hebben. Bovendien wordt de dief een aantal keren verzocht om de diefstal of zijn betrokkenheid bij de diefstal te ontkennen. Als de dief op heterdaad is betrapt en minstens twee betrouwbare getuigen dit hebben gezien, dan kan de dief nog steeds de amputatie schuwen door simpelweg te beweren dat het gestolen voorwerp zijn eigendom is. Deze ambiguïteit is voldoende om de amputatie op te heffen. Bovendien moet het gestolen voorwerp uit een goed beschermende en beveiligde plaats zijn gestolen om de amputatie te kunnen toepassen. Deze strenge eisen maken de uitvoering van amputatie en lapidatie bijna onmogelijk, zoals de Nederlandse islamoloog

²¹ Overgeleverd in *al-muṣannaḥ* van Ibn Abi Shayba, in *al-sunan* van Tirmidhi, *al-mustadrak* van Hakim en *al-sunan* van Bayhaqi. Er is een dispuut over sommige ketens van deze hadith, maar het is in ieder geval een hadith waarvan de inhoud door de islamitische geleerden met unaniem akkoord is aanvaard sinds de generatie van de metgezellen. Er is dus een consensus bereikt onder de geleerden over het principe dat in de hadith wordt genoemd.

professor Rudolph F. Peters schreef: “It is nearly impossible for a thief or fornicator to be sentenced, unless he wishes to do so and confesses.”²² Professor Brown citeert bovendien van de prominente *shāfi’i* geleerde al-Subki drieëntachtig (83) voorwaarden voor de uitvoering van amputatie voor diefstal.²³

Tot slot

In de islamitische geschiedenis zijn de lapidatie en amputatie zelden uitgevoerd. Een achttiende-eeuwse Schotse doctor die in Aleppo werkte, rapporteerde slechts zes executies in twintig jaar. Diefstal kwam heel weinig voor en werd bestraft met bastonnade, dus stokslagen op de voetzolen.²⁴ Een bekende negentiende-eeuwse Britse onderzoeker in Egypte vermeldde dat amputatie voor diefstal niet was uitgevoerd in het recente verleden.²⁵ In de vijfhonderdjarige regeringsperiode van het Ottomaanse Rijk in Istanbul is er volgens de geregistreerde gegevens slechts één keer lapidatie uitgevoerd voor overspel. Dit in tegendeel tot de Verenigde Staten waar meer dan vijftig mensen waren geëxecuteerd voor verschillende seksuele overtredingen tussen de jaren 1608 en 1785.²⁶

Wordt vervolgd...

²² Rudolph Peters, *Crime and Punishment in Islamic Law* (Cambridge: Cambridge University Press, 2005), p. 54; Jonathan A. C. Brown, “Stoning and Hand Cutting - Understanding the Hudud and the Shariah in Islam,” *Yaqeen Institute for Islamic Research* (2017), p. 14.

²³ Brown, “Stoning and Hand Cutting,” 35-39.

²⁴ Brown, “Stoning and Hand Cutting,” 18.

²⁵ Brown, “Stoning and Hand Cutting,” 18.

²⁶ Brown, “Stoning and Hand Cutting,” 18.